

LINCHAMIENTO SOCIAL

Elements del linxament social

Marina Parés SOLIVA-2005

La motivació per als mitjans d'assetjament és el descrèdit d'un oponent o oponent. Per justificar el descrèdit públic de la víctima, prèviament, el causant ha d'inventar-se un subterfug que xocs al públic i el confon a través d'un escàndol perquè posteriorment pugui obtenir suport ciutadà per a la campanya de descrèdit públic i humiliació i així deixar a la víctima sense suport. L'assetjament mediàtic requereix dos esdeveniments d'escenari per tenir èxit: el d'un acte i dos.

Acte es prepara el conjunt-escenografia: aquesta posada en escena consisteix en una sanció pública o càstig a la víctima, l'objectiu del qual és induir l' superar de la seva imatge pública. Aquest càstig o sanció no s'ajusta a les garanties jurídiques, ja que no utilitza els canals judicials legalment establerts, ja que no obeeix a la Llei sinó a la discreció dels que es comprometen a venjança o execució extrajudicials. Aquest càstig no dona cap elecció a cap versió que no sigui la del instigador de linxament social en potència, ni dona una opció a la innocència.

La Llei dos expressa la condemna pública. És el poder o el poder de "fer justícia" a través dels mitjans de comunicació, per declarar la culpa i la innocència. Aquesta "justícia" determinada per les masses mitjanes no s'executa com un valor o un sistema de vida, sinó com un mecanisme de càstig, xantatge i entrellaçament. És una "justícia" que no discrimini entre justícia i justícia. A més, confon el vigilant amb la dreta.

SINTETITZA EL LINXAMENT SOCIAL

ACTE 1

- a) escenografies. Posada en escena pública d'una sanció o càstig. Exemple: acomiadar-lo de les seves funcions
- b) justícies. Són la comunitat o el grup que exerceix la sanció. Exemple: es presenten com a portadors estàndard o salvadors
- c) argument. Violen la Llei i prenen la justícia a les seves pròpies mans. Ells concedeixen un dret a castigar que no és seu. Exemple: es deixen emportar per la ira i la irreflexió.

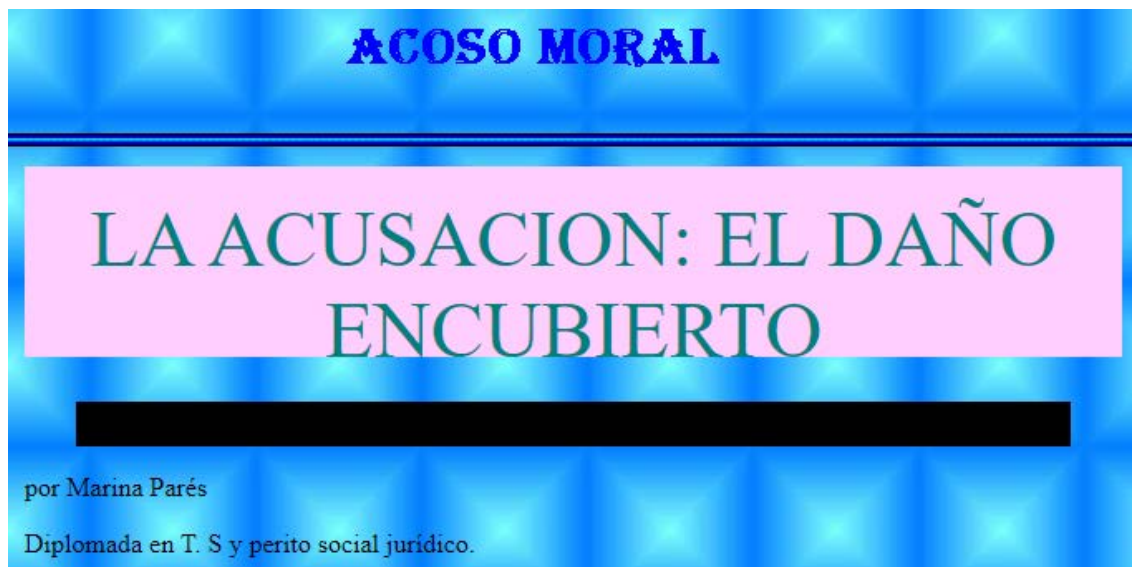
ACTE 2

- a) convicció. Condemna pública. Els vigilants diuen que volen lluitar contra el mal, o fer el bé. Exemple: s'ha malignitzat la víctima, és responsable d'innombrables errors.
- b) sentència. El principi de la innocència no és respectat. La víctima no és escoltat. El judici es dona sense evidència real (sovint l'evidència és arrencat). Exemple: ella és acusat per darrere.

c) el linxament. La venjança i el linxament social programat per sobre és consumada. Exemple: fa que la seva vida sigui tan impossible que la víctima decideixi marxar, abandonar tot, amb la pèrdua de drets i la imatge.

2003 - L'ACUSACIÓ: EL DANY ENCOBERT

Per Marina Parés-

L'ACUSACIÓ: EL DANY ENCOBERT

per Marina Parés-Diplomat en T.S. i expert social jurídic.

En el llarg procés d'assetjament moral a la feina hi ha una sèrie, gairebé interminable, d'acusacions contra la víctima.

Alguns d'ells, pocs, tenen un punt o un afaitat de la realitat (només un punt), encara que en general es tracta de mentides reals i fabulacions.

Una de les tècniques d'afrontació, basada en l'assertivitat, recomana Verbalitzar i reconèixer que certa part de l'acusació perquè pugui argumentar, llavors la fal·làcia de tot el construït al voltant d'ell. És un procés lent i extenuant; però necessari.

Comparteixo la visió que, a més, hi ha la necessitat d'una campanya contra el crèdit contra la campanya de desacreditar orquestrada contra la víctima.

Aquesta campanya de lluita contra el crèdit ha de basar-se en dos pilars: l'acció i l'argumentació.

- Acció

És imprescindible per part de la víctima de les acusacions d'actuar exquisidament, tan plàcida i honesta com sigui possible. No hi ha altercacions ni violència. No hi ha violència, no verbal, sense escriptura, no gestual. En primer lloc, quedar tranquil, fins i tot si és només aparent.

- Argumentació

D'altra banda, hi ha una necessitat d'un argument continu de totes i cada acusació feta d'un. Això s'hauria de fer sempre que puguis i amb tots els oients possibles. Els possibles oients són els que escolten amb bona disposició i els que es veuen obligats a escoltar el mor de bona educació. No fer-ho en aquests casos és permetre que la informació que reben provenen d'una única font; precisament el que vol desacreditar.

Per tal de definir el contingut de l'argument, és millor tenir l'ajuda d'algú que pot explicar "el que diuen de tu". Ser capaç de tenir un tal aliat és molt valuosa; perquè li permet contrarestar el descrèdit amb arguments precisos i no a cegues.

Quan un no té tal aliat, llavors s'ha d'ajustar, per tal de detectar la difamació, amb la pròpia percepció.

Aquesta percepció permetrà detectar en les frases que es diu mig-ment, en ambdós sentits, i també en tot el que ve a les nostres orelles "com per casualitat" el contingut de l'acusació, el "de què" s'acusa.

I això amb l'única finalitat de ser la base de la defensa de la persona desacreditat, a través d'una certa contra argumentació.

Tot això contra la campanya a favor del crèdit personal de la víctima d'assetjament, pot arribar a ser més eficaç si s'acompanya d'explicacions sobre mobbing, amb fullets, llibres web, articles de premsa, perquè tot serveix per nomenar el que és innombrable: assetjament.

Un factor no desdenyable i per tant factor important no oblidar-ho en aquesta estratègia de difondre coneixement del que el mobbing és com un procés dinàmic, és l'aspecte de "demà et pot tocar". La seva importància rau en poder expandir el cercle de persones que deixen de col·laborar, actives o passives a la campanya de descrèdit.

Per descomptat, un prefereix els aliats desinteressada; però en aquesta etapa de l'assetjament, cada aliat és útil, fins i tot un que només ho fa per l'objectiu egoista que llavors no li toqui.

Sovint, tot i fer una bona campanya contra el crèdit, i el medi ambient normalitzant, alguna cosa roman dins de la víctima que segueix perjudicant.

EL DANY ENCOBERT

En una campanya de descrèdit personal, com és el cas de l'assetjament moral en el treball, i tot i que el subjecte s'ha allunyat de la butxaca de l'assetjament, trobem que algunes de les acusacions que es van fer continuen danyant amb el temps.

L'he vist en col·legues afectats, on l'assetjament ha cessat, on el temps transcorregut és llarg, i on "alguna cosa" del que es deia en les acusacions és encara present, corroint. Jo l'anomeno: l'acusació, en el singular, el dany encoberta.

De totes les acusacions que va haver de suportar la víctima d'assetjament, hi ha un que fa mal més que els altres, no és el mateix per a cada persona afectada i en rares ocasions l'afectat l'anomena.

És cert que els afectats per l'assetjament moral, quan parlem en confiança de "el nostre assetjament" podem passar hores; i no obstant això, és difícil en aquestes converses que sorgeix

"l'acusació en singular", fins i tot si el temps suficient i un ambient receptiu i fiable està disponible.

En rares ocasions, i només "Tete a Tete" pot ser anomenat. I normalment, el soci afectat s'oblida de dir-te, en un moment de debilitat. T'oblidaràs perquè Costa enfrontar-te internament i t'obliga a actuar "com si" no ho sàpigues, i per descomptat ho fas, perquè el que és realment important no és fer-te mal ja.

Aquesta acusació "en singular" segueix perjudicant el temps que ha passat, perquè internament l'afectat continua recordant-ho, i que el dolor constant impedeix una veritable recuperació. És com si la víctima va ajudar a l'ex assetjador, repetint una i altra vegada l'acusació "en singular".

Del que he vist, aquesta acusació "en singular" conté un alt nivell d'estigmatització en l'aspecte ètic i de tret centrat per als criminals. Seguiu un dels següents eixos: el mal o l'alienació.

1) la integritat sexual de la víctima.

Es basa en l'acusament del mal, a través dels atacs a la integritat sexual de la víctima, amb acusacions d'homosexualitat, pedofília, violació, altres agressions sexuals i perversions.

2) la integritat mental de la víctima.

Es basa en l'acusament de l'alienació, a través d'atacs a la integritat mental de la víctima, amb acusacions de bogeria, d'addicció a les drogues.

La víctima fa mal haver estat acusat, fins i tot si ell sap que no és cert, aquest tipus d'acusació encara es fa mal després dels anys. Per tal d'abordar això, ens hauria de començar a preguntar quin tipus de dubte íntim i personal de l'acusació "en el singular" afecta que el seu efecte devastador va més enllà i passa per temps i circumstàncies.

Necessitarem transmetre la comprensió i la calidesa perquè sorgeixin aquests dubtes i així afrontar les seqüeles de la devastadora violència de l'assetjament.

Marina Parés SOLIVA

Diplomatura en treball social-expert social jurídic

Assetjament moral webmaster

Copyright www.acosomoral.org /tota la reproducció ha de citar la font.